

B”H

Likkutei Sichos Source Sheet

Volume 19 | Shoftim | Sicha 3

(1) פרשתינו י"ח, ט"ו

נביא מקרבך מאחריך כמני יקים לך יהוה אלהיך אליו תשמעון:

A prophet from among you, from your brothers, like me, the Lord, your God will set up for you; you shall hearken to him.

(2) מנין המצות שבריש ספר היד מצות עשה קע"ב

היא שצונו לשמוע לכל נביא מהנביאים לעשות כל מה שיצוה אפילו בהפך מצוה או כלל מצוה מהמצות האלו ובתנאי שיהיה זה לפי שעה,

That is that He commanded us to listen to all of the prophets, to do all that he commands - even against a commandment or a group of these commandments. And this is on condition that this be temporary,

(3) רמב"ם הלכות יסודי התורה פרק ח', הלכות א' / ב' / ג'

משה רבנו לא האמינו בו ישראל מפני האותות שעשה. שהמאמין על פי האותות יש בלבם דפי שאפטר שיעשה האות בלט וכשוף. אלא כל האותות שעשה משה במדבר לפי הצרה עשאם. לא להביא ראיה על הנבואה. היה צריך להשקיע את המצרים קרע את הים והצלילן בתוכו. צרכנו למזון הוריד לנו את המן. צמאו בקע להן את האבן. כפרו בו עדת קרח בלעה אותן הארץ. וכן שאר כל האותות. ובמה האמינו בו. במעמד הר סיני שענינו ראו ולא זר ואזנינו שמעו ולא אחר האש והקולות והלפידים והוא נגש אל הערפל והקול מדבר אליו ואנו שומעים משה משה לך אמר להן כך וכה. וכן הוא אומר (דברים ה ד) "פנים בפנים דבר ה' עמכם". ונאמר (דברים ה ג) "לא את אבותינו כרת ה' את הברית הזאת". ומנין שמעמד הר סיני לבדו היא הראיה לנבואתו שהיא אמת שאין בו דפי שנאמר (שמות יט ט) "הנה אנכי בא אליך בעב הענן בעבור ישמע העם בדברי עמך וגם בך יאמינו לעולם". מכלל שקדם דבר זה לא האמינו בו נאמנות שהיא עומדת לעולם אלא נאמנות שיש אחריה הרהור ומחשבה:

The Jews did not believe in Moses, our teacher, because of the wonders that he performed. Whenever anyone's belief is based on wonders, [the commitment of] his heart has shortcomings, because it is possible to perform a wonder through magic or sorcery.

All the wonders performed by Moses in the desert were not intended to serve as proof [of the legitimacy] of his prophecy, but rather were performed for a purpose. It was necessary to drown the Egyptians, so he split the sea and sank them in it. We needed food, so he provided us with manna. We were thirsty, so he split the rock [providing us with water]. Korach's band mutinied against him, so the earth swallowed them up. The same applies to the other wonders.

What is the source of our belief in him? The [revelation] at Mount Sinai. Our eyes saw, and not a stranger's. Our ears heard, and not another's. There was fire, thunder, and lightning. He entered the thick clouds; the Voice spoke to him and we heard, "Moses, Moses, go tell them the following:...."

Thus, [Deuteronomy 5:4] relates: "Face to face, God spoke to you," and [Deuteronomy 5:3] states: "God did not make this covenant with our fathers, [but with us, who are all here alive today]."

How is it known that the [revelation] at Mount Sinai alone is proof of the truth of Moses' prophecy that leaves no shortcoming? [Exodus 19:9] states: "Behold, I will come to you in a thick cloud, so that the people will hear Me speaking to you, [so that] they will believe in you forever." It appears that before this happened, they did not believe in him with a faith that would last forever, but rather with a faith that allowed for suspicions and doubts.

נמצאו אלו ששולח להם העדים על נבואתו שהיא אמת ואינו צריך לעשות להם אות אחר. שהם והוא עדים בדבר כשני עדים שראו דבר אחד ביחד שכל אחד מהם עד לחברו שהוא אומר אמת ואין אחד מהם צריך להביא ראיה לחברו. כך משה רבנו כל ישראל עדים לו אחר מעמד הר סיני ואינו צריך לעשות להם אות. וזהו שאמר לו להקדוש ברוך הוא בתחלת נבואתו בעת שננתן לו האותות לעשותן במצרים ואמר לו (שמות ג יח) "ושמעו לקולך". ידע משה רבנו שהמאמין על פי האותות יש בלבבו דפי ומרהר ומחשב והיה נשמט מלילך ואמר (שמות ד א) "והן לא יאמינו לי". עד שהודיעו הקדוש ברוך הוא שאלו האותות אינן אלא עד שיצאו ממצרים ואחר שיצאו ויעמדו על ההר הזה יסתלק הרהור שמרהרין אחריו שאני נותן להם כן את שידעו שאני שלחתיך באמת מתחלה ולא ישאר בלבם הרהור. והוא שהכתוב אומר (שמות ג יב) "וזה להם האות כי אנכי שלחתיך בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלהים על ההר הזה". נמצאת אומר שכל נביא שיעמד אחר משה רבנו אין אנו מאמינים בו מפני האות לבדו כדי שנאמר אם יעשה אות נשמע לו לכל מה שיאמר. אלא מפני המצוה שצוה משה בתורה ואמר אם נתן אות (דברים יח טו) "אליו תשמעו". כמו שצונו לחתך הדבר על פי שנים עדים ואף על פי שאין אנו יודעין אם העידו אמת אם שקר. כך מצוה לשמע מזה הנביא אף על פי שאין אנו יודעים אם האות אמת או בכשוף וילט:

Thus, those to whom [Moses] was sent witnessed [his appointment] as a prophet, and it was not necessary to perform another wonder for them. He and they were witnesses, like two witnesses who observed the same event together. Each one serves as a witness to his colleague that he is telling the truth, and neither has to bring any other proof to his colleague.

Similarly, all Israel were witnesses to [the appointment of] Moses, our teacher, at the [revelation] at Mount Sinai, and it was unnecessary for him to perform any further wonders for them.

This concept [is alluded to in the interchange between God and Moses at the revelation of the burning bush]. At the beginning of his prophecy, the Holy One, blessed be He, gave him the signs [and wonders] to perform in Egypt and told him [Exodus 3:18], "And they will listen to your voice."

Moses, our teacher, knew that one who believes [in another person] because of signs has apprehension in his heart; he has doubts and suspicions. Therefore, he sought to be released from the mission, saying: "They will not believe me" [Exodus 4:1], until the Holy One, blessed be He, informed him that these wonders [were intended only as a temporary measure,] until they left Egypt. After they would leave, they would stand on this mountain and all doubts which they had about him would be removed.

[God told him:] Here, I will give you a sign so that they will know that I truly sent you from the outset, and thus, no doubts will remain in their hearts. This is what is meant by [Exodus 3:12]: "This will be your sign that I sent you: When you take the people out of Egypt, you will serve God on this mountain."

Thus, we do not believe in any prophet who arises after Moses, our teacher, because of the wonder [he performs] alone, as if to say: If he performs a wonder we will listen to everything he says. Rather, [we believe him] because it is a mitzvah which we were commanded by Moses who said: If he performs a wonder, listen to him.

Just as we are commanded to render a [legal] judgment based on the testimony of two witnesses, even though we do not know if they are testifying truthfully or falsely, similarly, it is a mitzvah to listen to this prophet even though we do not know whether the wonder is true or performed by magic or sorcery.

לפיכך אם עמד הנביא ועשה אותות ומופתים גדולים ובקש להכחיש נבואתו של משה רבנו אין שומעין לו ואנו יודעין בבאור שאותן האותות בלט וכשוף הן. לפי שנבואת משה רבנו אינה על פי האותות כדי שנערך אותות זה לאותות זה. אלא בעינינו ראינוה ובאזנינו שמענוה כמו ששמע הוא. הא למה הדבר דומה לעדים שהעידו לאדם על דבר שראו בעיניו שאינו כמו שראה שאינו שומע להן אלא יודע בודאי שהן עדי שקר. לפיכך אמרה תורה שאם בא האות והמופת (דברים יג ד) "לא תשמע אל דברי הנביא ההוא". שהרי זה בא אליך באות ומופת להכחיש מה שראית בעיניך והואיל ואין אנו מאמינים במופת אלא מפני המצות שצונו משה היאך נקבל מאות זה שבא להכחיש נבואתו של משה שראינו ושמענו:

Therefore, if a prophet arises and attempts to dispute Moses' prophecy by performing great signs and wonders, we should not listen to him. We know with certainty that he performed those signs through magic or sorcery. [This conclusion is reached] because the prophecy of

Moses, our teacher, is not dependent on wonders, so that we could compare these wonders, one against the other. Rather we saw and heard with our own eyes and ears as he did.

To what can this be compared? To witnesses who gave testimony concerning a matter to a man who had observed the situation with his own eyes. He will never listen to them and will know for certain that they are false witnesses.

Therefore, the Torah states (Deuteronomy 13:3-4) that "[Even] if [such] a sign or wonder will come, you should not listen to the words of that prophet." He comes to you with signs and wonders to deny what you saw with your own eyes. We believe in a wonder [as evidence of a prophet's reliability] only because of the mitzvah which Moses commanded us. Therefore, how can a wonder [cause us to] accept this [person] who comes to deny the prophecy of Moses which we saw and heard?

6) פירוש המשניות להרמב"ם חולין סוף פרק ז'

העיקר הגדול הנכלל במשנה הזאת והוא מה שאמר מסיני נאסר לפי שאתה הראית לדעת שכל מה שאנו מרחיקים או עושים היום אין אנו עושין אלא במצות הקב"ה ע"י משה רבינו ע"ה לא שהקב"ה אמר זה לנביאים שלפניו

6) חגיגה י', ב'

דברי תורה מדברי קבלה לא ילפינו.

The textual evidence is not that strong, as generally one does not derive Torah matters from texts of the tradition, i.e., Prophets and Writings. Since the prophets were not permitted to introduce new *halakhot*, as the Torah is the only authoritative source in that regard,

ג - ה

7) רמב"ם הלכות יסודי התורה פרק ט' הלכות א' / ד' / ה'

דבר ברור ומפורש בתורה שהיא מצוה עומדת לעולם ולעולמי עולמים אין לה לא שנוי ולא גרעון ולא תוספת שנאמר את כל הדבר אשר אנכי מצוה אתכם אתו תשמרון לעשות לא תסף עליו ולא תגרע ממנו. ונאמר (דברים כט כח) "והנגלת לנו ולבנינו עד עולם לעשות את כל דברי התורה הזאת". הא למדת שכל דברי תורה מצוין אנו לעשותן עד עולם. וכן הוא אומר חקת עולם לדורותיכם. ונאמר (דברים ל יב) "לא בשמים היא". הא למדת שאין נביא רשאי לחדש דבר מעתה. לפיכך אם יעמד איש בין מן האמות בין מישראל ויעשה אות ומופת ויאמר שה' שלחו להוסיף מצוה או לגרע מצוה או לפרש במצוה מן המצוות פרוש שלא שמענו ממשה. או שאמר שאותן המצוות שנצטוו בהן ישראל אינן לעולם ולדורי דורות אלא מצוות לפי זמן היו. הרי זה נביא שקר שהרי בא להכחיש נבואתו של משה. ומיתתו בחנק על שהזיד לדבר בשם ה' אשר לא צוהו. שהוא ברור שמו צוה למשה שהמצוה הזאת לנו ולבנינו עד עולם ו (במדבר כג יט) "לא איש אל ויכזב":

It is clear and explicit in the Torah that it is [God's] commandment, remaining forever without change, addition, or diminishment, as [Deuteronomy 13:1] states: "All these matters which I

command to you, you shall be careful to perform. You may not add to it or diminish from it," and [Deuteronomy 29:28] states: "What is revealed is for us and our children forever, to carry out all the words of this Torah." This teaches that we are commanded to fulfill all the Torah's directives forever.

It is also said: "It is an everlasting statute for all your generations," and [Deuteronomy 30:12] states: "It is not in the heavens." This teaches that a prophet can no longer add a new precept [to the Torah].

Therefore, if a person will arise, whether Jew or gentile, and perform a sign or wonder and say that God sent him to:

a) add a mitzvah,

b) withdraw a mitzvah

c) explain a mitzvah in a manner which differs from the tradition received from Moses, or

d) if he says that the mitzvot commanded to the Jews are not forever, but rather were given for a limited time,

he is a false prophet. He comes to deny the prophecy of Moses and should be executed by strangulation, because he dared to make statements in God's name which God never made.

God, blessed be His name, commanded Moses that this commandment is for us and our children forever, and, God is not man that He speak falsely.

וְכֵן אִם עָקַר דְּבַר מְדַבְּרִים שְׁלֵמֵדְנוּ מִפִּי הַשְּׁמוּעָה אוֹ שְׁאֵמַר בְּדִין מִדִּינֵי תוֹרָה שֶׁהִיא צִוְּהָ לֹא שֶׁהִדִּין כִּי הוּא וְהִלְכָה כְּדַבְּרֵי פְלוֹנֵי הָרִי זֶה נְבִיא הַשֶּׁקֶר וְיִחַנְקוּ. אִף עַל פִּי שֶׁעָשָׂה אוֹתוֹ. שֶׁהִרִי בָּא לְהַכְחִישׁ הַתּוֹרָה שֶׁאֵמְרָהּ (דְּבָרִים ל' יב) "לֹא בְּשָׁמַיִם הִיא". אֲבָל לְפִי שֶׁעָשָׂה שׁוֹמְעֵין לֹא בְּכָל:

Similarly, if [a "prophet"] nullifies a concept which was transmitted by the oral tradition, or states with regard to one of the Torah's laws that God commanded him to render such and such a judgment, or that such and such is the law regarding a particular instance and the decision follows a certain opinion, he is a false prophet and should be [executed by] strangulation. [This applies] even if he performs a wonder, for he is coming to deny the Torah, which states: "It is not in the heavens."

If, however, [he states that] for a limited time [we should follow a particular course of behavior], he should be listened to with regard to all things.

בְּמֵה דְּבָרִים אֲמֹרִים בְּשֶׁאֵר מִצְוֹת. אֲבָל בְּעִבּוּדֵת כּוֹכָבִים אֵין שׁוֹמְעֵין לֹא וְאִפְלוּ לְפִי שֶׁעָשָׂה. וְאִפְלוּ עָשָׂה אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים גְּדוֹלִים וְאֵמַר שֶׁהִיא צִוְּהָ שֶׁתַּעֲבֹד עִבּוּדֵת כּוֹכָבִים הַיּוֹם בְּלֵבָד אוֹ בְּשֶׁעָשָׂה זֶה בְּלֵבָד הָרִי זֶה דְּבַר סְרָה עַל ה'. וְעַל זֶה צִוְּהָ הַפְּתוּב וְאֵמַר (דְּבָרִים יג ג) "וְבָא הָאוֹת וְהַמוֹפְתִים" (דְּבָרִים יג ד) "לֹא תִשְׁמַע אֶל דְּבָרֵי הַנְּבִיא הַהוּא"

(דברים יג ו) "כִּי דַבֵּר סָרָה עַל ה' אֱלֹהֵיכֶם". שְׁהָרִי בָּא לְהַכְחִישׁ נְבוּאָתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה. וּלְפִיכָּה נִדְעָ בּוֹדָאֵי שֶׁהוּא נְבִיא שֶׁקֶר וְכָל מֵה שֶׁעָשָׂה בְּלֹט וְכִשּׁוּף עָשָׂה וַיִּחַנֵּק:

When does the above apply? With regard to all other mitzvot. Regarding the worship of false gods, however, he should not be heeded, even for a limited time. Even if he performs great wonders and miracles and says that God commanded him to worship false gods only on this day or only during this hour, he is considered to have "spoken perversely against God."

Concerning this, the Torah has commanded [us, Deuteronomy 13:3-6]: "If a sign or miracle is performed... [and he tells you, 'Let us serve other gods...'] Do not listen to the words of this prophet... for he has spoken perversely against God, your Lord." He is coming to deny the prophecy of Moses. Therefore, we may definitely conclude that he is a false prophet, and everything that he did was performed through sorcery and magic. [Hence,] he should be [executed by] strangulation.

I

8 ספרי פרשתינו י"ח, י"ח

ודבר אליהם. שלא (להשיב את) [להושיב על ידי] מתורגמן.

"and he shall speak to them (directly)": Do not set up an interpreter for him.

ח

9 שבת ק"ה, א', גירסת העין יעקב

רבי יוחנן דידיה אמר: 'אנכי' נוטריקון: אנא נפשי כתבית יהבית.

10 שמות רבה פל"ג, ו'

בנהג שבְּעוֹלָם אָדָם לוקח חפץ מן השוק שְׁמָא יְכוּל לְקַנּוֹת בְּעַלְיוֹ, אֲבָל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִתֵּן תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל וְאוֹמֵר לָהֶם כְּבִיכּוֹל לִי אַתֶּם לוקחים, הוּא: וְיִקְחוּ לִי תְרוּמָה.

11 יתרו י"ט, ה' / ו'

וְעַתָּה אִם־שָׁמוּעַ תִּשְׁמָעוּ בְּקוֹלִי וַיִּשְׁמַרְתֶּם אֶת־בְּרִיתִי וְהִיְתֶם לִי סִגְלָה מִכָּל־הָעַמִּים כִּי־לִי כָּל־הָאָרֶץ:

And now, if you obey Me and keep My covenant, you shall be to Me a treasure out of all peoples, for Mine is the entire earth.

וְאַתֶּם תְּהִי־לִי מִמְּלַכְתַּת כְּהֻנִּים וְגוֹי קְדוֹשׁ אֱלֹהֵי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר תִּדְבַּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

And you shall be to Me a kingdom of princes and a holy nation.' These are the words that you shall speak to the children of Israel."

12) בראשית רבה ריש פמ"ד

רב אמר לא נתנו המצוות אלא לצרף בהן את הבריות, וכי מה איכפת ליה להקדוש ברוך הוא למי ששוחט מן הצואר או מי ששוחט מן הערף, הוי לא נתנו המצוות אלא לצרף בהם את הבריות.

13) רמב"ם הלכות יסודי התורה פרק ט' הלכה ב'

אם כן למה נאמר בתורה (דברים יח יח) "נביא אקים להם מקרב אחיהם כמוך". לא לעשות דת הוא בא אלא לצוות על דברי התורה ולהזהיר העם שלא יעברו עליה. כמו שאמר האחרון שבהן (מלאכי ג כב) "זכרו תורת משה עבדי". וכן אם צונו בדברי הרשות כגון לכו למקום פלוני או אל תלכו. עשו מלחמה היום או אל תעשו. בנו חומה זו או אל תבנוה. מצוה לשמע לו. והעובר על דבריו חייב מיתה בידי שמים שנאמר (דברים יח יט) "והיה האיש אשר לא ישמע אל דברי אשר ידבר בשמי אנכי אדרש מעמו".

If so, what is meant by the Torah's statement [Deuteronomy 18:18]: "I will appoint a prophet from among their brethren like you, and I

will place My words in his mouth and he will speak..."? He is not coming to establish a [new] faith, but rather to command the people [to fulfill] the precepts of the Torah and to warn against its transgression, as evidenced by the final prophet [Malachi], who proclaimed [Malachi 3:22], "Remember the Torah of Moses, My servant."

Also, a prophet may command us to do something which [is neither permitted nor forbidden by Torah law] - for example, "Go to such and such a place," "Do not go there," "Wage war today," or "Do not do so," "Build a wall," or "Do not build it."

[In these instances,] it is a mitzvah to listen to him. Anyone who violates his directives is liable for death at the hand of God, as [Deuteronomy 18:19] states: "And a person who will not heed My words which he speaks in My name, I will seek [retribution] from him."

ט

14) עמוס ג', ז'

כי לא יעשה אדני יהוה דבר כי אם גלה סודו אל-עבדיו הנביאים:

For the Lord God does nothing unless He has revealed His secret to His servants, the prophets.

15) רמב"ם הלכות יסודי התורה ריש פרק ז'

מיסודי הדת לידע שהאל מנבא את בני האדם. ואין הנבואה חלה אלא על חכם גדול בחכמה, גבור במדותיו, ולא יאה יצרו מתגבר עליו בדבר בעולם אלא הוא מתגבר בדעתו על יצרו תמיד. והוא בעל דעה רחבה נכונה עד מאד. אדם שהוא ממלא בכל המדות האלו שלם בגופו, כשיכנס לפרדס וימשך באותן הענינים הגדולים הרחוקים, ותהיה לו דעה נכונה להבין ולהשיג והוא מתקדש והולך ופורש מדרכי כלל העם ההולכים במחשכי הזמן, והולך ומזרז עצמו ומלמד נפשו שלא תהיה לו מחשבה כלל באחד מדברים בטלים ולא מהבלי הזמן ותחבולותיו, אלא דעתו פנויה תמיד למעלה קשורה תחת הכפא להבין באותן הצורות הקדושות הטהורות, ומסתכל בחכמתו של

הקדוש ברוך הוא כלה מצורה ראשונה עד טבור הארץ ויודע מהן גדלו, מיד רוח הקדש שורה עליו. ובעת שתנוח עליו הרוח תתערב נפשו במעלת המלאכים הנקראים אישים ויהפך לאיש אחר ויבין בדעתו שאינו כמות שהיה אלא שנתעלה על מעלת שאר בני אדם החכמים, כמו שנאמר בשאול (שמואל א' ו') "והתנבית עמם ונהפכת לאיש אחר":

It is [one] of the foundations of [our] faith that God conveys prophecy to man.

Prophecy is bestowed only upon a very wise sage of a strong character, who is never overcome by his natural inclinations in any regard. Instead, with his mind, he overcomes his natural inclinations at all times. He must [also] possess a very broad and accurate mental capacity.

A person who is full of all these qualities and is physically sound [is fit for prophecy]. When he enters the Pardes and is drawn into these great and sublime concepts, if he possesses an accurate mental capacity to comprehend and grasp [them], he will become holy. He will advance and separate himself from the masses who proceed in the darkness of the time. He must continue and diligently train himself not to have any thoughts whatsoever about fruitless things or the vanities and intrigues of the times.

Instead, his mind should constantly be directed upward, bound beneath [God's] throne [of Glory, striving] to comprehend the holy and pure forms and gazing at the wisdom of the Holy One, blessed be He, in its entirety, [in its manifold manifestations] from the most elevated [spiritual] form until the navel of the earth, appreciating His greatness from them. [After these preparations,] the divine spirit will immediately rest upon him.

When the spirit rests upon him, his soul becomes intermingled with the angels called ishim, and he will be transformed into a different person and will understand with a knowledge different from what it was previously. He will rise above the level of other wise men, as [the prophet, Samuel] told Saul [I Samuel 10:6]: "[The spirit of God will descend upon you] and you shall prophesy with them. And you will be transformed into a different person."

יו"ד

16 (ראש השנה כ"ו, א')

רבי עקיבא אומר: כולן נעשין עדים, ואין עד נעשה דיין.

Rabbi Akiva says: They are all rendered witnesses, and a witness cannot become a judge. It seems therefore that the mishna contradicts Rabbi Akiva's opinion.

אפילו תימא רבי עקיבא, עד כאן לא קאמר רבי עקיבא ה"מ אלא בדיני נפשות, דרחמנא אמר: "ושפטו העדה" "והצילו העדה", וכיון דחזיוהו דקטל נפשא לא מצו חזו ליה זכותא. אבל הכא — אפילו רבי עקיבא מודה.

The Gemara rejects this argument: You can even say that the mishna was taught in accordance with the opinion of Rabbi Akiva, but we must distinguish between the cases. Rabbi Akiva states his position there only with regard to cases of capital law, for the Merciful One says: "And the congregation shall judge...and the congregation shall save" (Numbers 35:24–25), which requires a court to search for grounds to exonerate the defendant, but once they themselves have seen him kill a person, they will be unable to find grounds to exonerate him. But here, with regard to the sighting of the new moon, even Rabbi Akiva concedes that a witness can be rendered a judge.

י"א

17) רמב"ם הלכות יסודי התורה פרק א', הלכה ד'

הוא שהנביא אומר (ירמיה י י) "וה' אלהים אמת". הוא לבדו האמת ואין לאחר אמת כאמתתו. והוא שהתורה אומרת (דברים ד לה) "אין עוד מלבדו". כלומר אין שם מצי אמת מלבדו כמותו:

This is implied by the prophet's statement [Jeremiah 10:10]: "And God, your Lord, is true" - i.e., He alone is true and no other entity possesses truth that compares to His truth. This is what [is meant by] the Torah's statement [Deuteronomy 4:35]: "There is nothing else aside from Him" - i.e., aside from Him, there is no true existence like His.

18) רמב"ם הלכות יסודי התורה פרק ז', הלכה ו'

כל הדברים שאמרנו הם דרך נבואה לכל הנביאים הראשונים והאחרונים חוץ ממשנה רבנו רבן של כל הנביאים. ומה הפרש יש בין נבואת משה לשאר כל הנביאים. שכל הנביאים בחלום או במראה ומשה רבנו מתנבא והוא ער ועומד שנאמר (במדבר ז פט) "ובבא משה אל אהל מועד לדבר אתו וישמע את הקול מדבר אליו". כל הנביאים על ידי מלאך. לפיכך רואים מה שהם רואים במשל וחידה. משה רבנו לא על ידי מלאך שנאמר (במדבר יב ח) "פה אל פה אדבר בו". ונאמר (שמות לג יא) "ודבר ה' אל משה פנים אל פנים". ונאמר (במדבר יב ח) "ותמנת ה' יבית" כלומר שאין שם משל אלא רואה הדבר על בריו בלא חידה ובלא משל. הוא שהתורה מעידה עליו (במדבר יב ח) "במראה ולא בחידות" שאינו מתנבא בחידה אלא במראה שרואה הדבר על בריו. כל הנביאים יראים ונבהלים ומתמוגגין ומשה רבנו אינו כן הוא, שהכתוב אומר (שמות לג יא) "כאשר ידבר איש אל רעהו", כלומר כמו שאין אדם נבהל לשמע דברי חברו כה היה כח בדעתו של משה רבנו להבין דברי הנבואה והוא עומד על עמדו שלם. כל הנביאים אין מתנבאים בכל עת שירצו. משה רבנו אינו כן אלא כל זמן שיחפץ רוח הקדש לובשתו ונבואה שורה עליו ואינו צריך לכונן דעתו ולהזדמן לה שהרי הוא מכון ומזמן ועומד כמלאכי השרת. לפיכך מתנבא בכל עת שנאמר (במדבר ט ח) "עמדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם". ובזה הבטיחו האל שנאמר (דברים ה כז-כח) "לה אמר להם שובו לכם לאהליכם ואתה פה עמד עמדי". הא למדת שכל הנביאים כשהנבואה מסתלקת מהם חוזרים לאהלים שהוא צרכי הגוף כלם כשאר העם. לפיכך אין פורשין מנשותיהם. ומשה רבנו לא חזר לאהלו הראשון לפיכך פרש מן האשה לעולם ומן הדומה לו ונקשרה דעתו לצור העולמים ולא נסתלק מעליו ההוד לעולם וקרן עור פניו ונתקדש כמלאכים:

All the statements made above describe the path of prophecy of all the early and later prophets, with the exception of Moses, our teacher, the master of all prophets.

What is the difference between Moses' prophecy and that of all the other prophets? [Divine insight is bestowed upon] all the [other] prophets in a dream or vision. Moses, our teacher, would prophesy while standing awake, as [Numbers 7:89] states: "When Moses came into the Tent of Meeting to speak to Him, he heard the Voice speaking to him."

[Divine insight is bestowed upon] all the [other] prophets through the medium of an angel. Therefore, they perceive only metaphoric imagery and allegories. Moses, our teacher, [would prophesy] without the medium of an angel, as [Numbers 12:8] states: "Mouth to mouth I speak to him," and [Exodus 33:11] states: "And God spoke to Moses face to face." [Numbers 12:8] states: "He gazes upon the image of God" - i.e., there was no metaphor. Rather, he would perceive the matter in its fullness, without metaphor or allegory. The Torah testifies concerning him [Numbers 12:8]: ["I speak to him...] manifestly, without allegory." His appreciation of prophecy would not be through metaphor, but through open revelation, appreciating the matter in its fullness. All the [other] prophets are overawed, terrified, and confounded [by the revelations they experience], but Moses, our teacher, would not [respond in this manner], as [Exodus 33:11] relates: "[God spoke to Moses...] as a man speaks to a friend" - i.e., just as a person will not be awe-struck from hearing his friend's words, so, too, Moses' mental power was sufficient to comprehend the words of prophecy while he was standing in a composed state.

All the [other] prophets cannot prophesy whenever they desire. Moses, our teacher, was different. Whenever he desired, the holy spirit would envelop him, and prophecy would rest upon him. He did not have to concentrate his attention to prepare himself [for prophecy], because his [mind] was always concentrated, prepared, and ready [to appreciate spiritual truth] as the angels [are]. Therefore, he would prophesy at all times, as [Numbers 9:8] states: "Stand and hear what God will command you."

He was promised this by God, as [implied by Deuteronomy 5:27-28]: "Go and tell them: 'Return to your tents,' but you stand here together with Me." This should be interpreted to mean: When prophecy departs from all the [other] prophets, they return to their "tents" - i.e., the needs of the body like other people. Therefore, they do not separate themselves from their wives. Moses, our teacher, never returned to his original "tent." Therefore, he separated himself from women and everything of that nature forever. He bound his mind to the Eternal Rock. [Accordingly,] the glory never left him forever. The flesh of his countenance shone, [for] he became holy like the angels.
